

»Ampak, otrok moj, še svetniki so imeli male grehe. Kaj misliš, da moreš biti tako sveta kakor sam Bog?«

»Prav imaš, mama. Sveta hočem pa le biti.«

»Saj že kar lahko začneš. Pridna bodi pa ubogaj!«
Lučka se je pošteno trudila za to.

Bilo je pozimi. Bil je nek otroški praznik. Lučka je bila stara šest let. Prehlajena je bila in kašljala je močno. Zdravnik je dognal, da ima oslovski kašelj, čez nekaj dni je pritisnila še pljučnica. Lučka je zelo trpela in enkrat je med bolečinami vzdihnila: »Nočem biti sveta — tako me boli.« Premagala je bolečino in mamici božala roko: »Še imam mamico, tako je lepo!«

Sedem dolgih tednov je trpela Lučka. 24. marca 1926, okrog 6. ure zvečer, pokliče: »Ata, pridi k meni! — Prav, prav k meni! — Mama, vzemi me v naročje! — Ata in mamó imam — tako je lepo,« in izdihne.

Lučka je na zemlji ugasnila, solnčni žarek je v nebesih vzšel.

Mirko Kuncič:

Naša muca.

*Na hišnem pragu muca spi,
na glavi vrabec ji čepi,
košati repek drobna ptička
ji kljuje, a za brke miška
jo vleče ... Muca dalje sanja;
zaman budijo jo iz spanja.*

*Ej, stara je že muca naša.
Oko ji trudno že ugaša,
na obe ušesi je že gluha
in komaj, komaj še zaduha
kaj dobrega za pod zobe;
pa škrbasta je tudi že ...
Ne ljubi več se ji skakljati
in z našim Janezkom igrati;
kot starka sključena vse dni
na solncu leno dremlje, spi.
Zato zdaj vsak jo lahko žali
in z njo se grdo, kruto šali.*